ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΓΚΩΤΙΕ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Ο βράδυ ἐκεῖνο εἴχαμε κατεβεῖ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ὑποπτες ἐκεῖνες ὑπόγειες μπιραρίες ποὺ ἡ ἀστυνομία τὶς ἀφίνει ἀνοιχτὲς καὶ μετὰ τὸ κλείσιμο ὅλων τῶν ἄλλων κέντρων. Στὰ ξύλινα τραπέζια, κάτω ἀπ' τὸ κίτρινο φῶς τοῦ γκαζιοῦ, στήριζαν τοὺς ἀγκῶνες τους γυναῖκες τοῦ δρόμου κατακουρασμένες καὶ οἱ φίλοι τους ποὺ τὶς περίμεναν ἐκεῖ ὅλο τὸ βράδυ. Οἱ πρῶτες ἦσαν φτιασιδωμένες ἐλεεινὰ καὶ οἱ δεύτεροι πολὺ πελιδνοί.

Καθὼς ἑτοιμαζόμαστε νὰ βγοῦμε ἔξω, ἀποκαρδιωμένοι ἀπὸ τὴν περιέργειά μας ποὺ τὴν εἴχαμε ἱκανοποιήσει, ὁ σύντροφός μου μοῦ εἶπε:

— Κύτταξε!

Καὶ μοῦ ἔδειξε ὁλομόναχη, καθισμένη στὸ βάθος τῆς σάλας, μιὰ γυναῖκα πολὺ ψηλή, πολὺ παχειὰ ποὺ τὰ ροῦσα της μαλλιὰ ξεπεταγόντουσαν σὲ μποῦκλες ἀπὸ τὸ καπέλλο της. Ἡ κούρασι τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται γερασμένη περισσότερο ἀπὸ τὰ χρόνια καὶ τὸ κεφάλι της ἔγερνε βαρύ. Ὡστόσο θὰ ἦταν ἄλλοτε πολὺ ὡραία. Αὐτὸ τὸ ἔδειχνε ἀκόμα ἡ γαλακτώδης λευκότης τῆς ἐπιδερμίδος της, τὰ μεγάλα της μαῦρα μάτια, τὰ βαθειὰ καὶ σκοτεινά, ποὺ ἡ ἀποχαύνωσί τους ἐμψυχωνόταν κάθε τόσο ἀπὸ μι' ἀστραπὴ σκέψεως.

Ἦταν κι' αὐτὴ ἀσφαλῶς μιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου σὰν τὶς ἄλλες. Φαινόταν αὐτὸ ἀπ' τὴ σκόνη ποὺ εἶχαν μαζέψει τὰ γοβάκια της, καθὼς γύριζε ὅλο τὸ βράδυ στοὺς δρόμους. Μά, μεγαλόσωμη καθὼς ἦταν κι' ὅπως καθόταν βαρειά, μὲ τὸ ὕφος ἑνὸς κολοσσιαίου εἰδωλου, αὐτὸ τὸ πλάσμα φαινόταν σὰν τὴν προσωποίησι, προσωποίησι σχεδὸν μεγαλοπρεπῆ, μιᾶς ὁλόκληρης κατηγορίας γυναικῶν.

Ξαφνιασμένοι τὴν πλησιάσαμε.

Τότε ἐκείνη, μὲ φωνὴ βραχνιασμένη, πολὺ δυνατή, ποὺ ἐδέσποσε σ' ὅλες τὶς ἄλλες συνομιλίες γύρω, μᾶς ζήτησε νὰ τὴν κεράσουμε. Ζήτησε τέσσερα ποτηράκια τζινέβρα, τάδειασε σ' ἕνα μεγάλο ποτῆρι, ὅπου ἀπόμενε λίγη μπίρα καὶ τ' ἄδειασε μονοροῦφι. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ τραγουδάη τὸ ρεφραὶν κάποιου τραγουδιοῦ τῶν καφὲ-κονσέρ. Μὸ ἡ φωνή της ἔμοιαζε μὲ ρόγχο στριγγὸ ποὺ σερνόταν πνιγμένος στὸ λαρύγγι της.

— Φῖνα! εἶπε τέλος ξεσπῶντας σὲ δυνατὰ γέλια.

Κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ μᾶς μιλάη μὲ φιλικὸ τόνο:

— Λίγοι μποροῦν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μαζύ μου στὸ πιοτό. Μιὰ μποτίλια κονιὰκ ἔπειτα ἀπὸ καμμιὰ τριανταριὰ μπίρες, δὲν μὲ φοβίζει καθόλου, κι' οὔτε μεθάω ποτέ. Ξέρω γυναῖκες ποὺ τὶς μαζεύουν κάθε νύχτα μεθυσμένες, ἀπὸ τὶς γωνίες τῶν δρόμων. Μὰ ἐμένα τὸ πιοτὸ μὲ ζωντανεύει... Μὰ δὲν πρέπει νὰ πιστέψετε ὅτι πίνω γιὰ εὐχαρίστησί μου... Ναί... ναί... ἔτσι εἶνε. Δὲν μοῦ ἀρέσει οὔτε ἡ μπίρα, οὔτε τὸ ἀψέντι, οὔτε τὸ κρασί... Ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ θὰ ἔδινα δὲν ξέρω κ' ἐγὼ τί γιὰ νὰ μπορέσω νὰ πιῶ ἕνα ποτῆρι καθαρὸ καὶ δροσερὸ νερὸ ποὺ θὰ μοῦ χάϊδευε τὸ λαρύγγι καὶ θὰ μοῦφερνε δροσιὰ στὸ στομάχι. Ἂν πίνω, τὸ κάνω γιατὶ ἁπλούστατα τὸ ἀπαιτεῖ ἡ δουλειά μου... Ἡ δουλειά μου θέλει νὰ εἶμαι κεφάτη, νὰ λέω ὁλοένα ἀστεῖα καὶ νὰ κάνω τοὺς ἀνθρώπους νὰ γελάνε... Μὰ δὲν εἶνε μονάχα αὐτὸς ὁ λόγος ποὺ πίνω... Ὑπάρχει καὶ κάποιος ἄλλος λόγος, πολὺ πιὸ σπουδαῖος...

Μιλοῦσε πολὺ σιγανὰ τώρα, σὰν νὰ τὴ βασάνιζε μιὰ θλιβερὴ σκέψις. Ἔπειτα, ἔσφιξε τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ πλατειὰ καὶ παχειὰ χέρια της καὶ χωρὶς νὰ τὴ ρωτήσουμε, ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλάη χωρὶς νὰ μᾶς κυττάζη.

— Ναί, ὑπάρχει κάποιος ἄλλος λόγος. Ἂν θέλετε νὰ τὸν μάθετε, θὰ σᾶς τὸν πῶ... Πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω ἕνα πρᾶγμα: Δὲν εἶνε εὐχάριστη κάθε μέρα καὶ κάθε νύχτα, ἡ ζωὴ ποὺ κάνω. Τὸ νὰ τσαλαβουτάω στὶς λάσπες ἀπὸ τὶς ἐννέα τὸ βράδυ ὡς τὶς δυὸ τὸ πρωΐ, νὰ μιλάω σ' ἀνθρώπους ποὺ γυρίζουν ἀπὸ τὶς δουλειές τους στὰ σπίτια τους, νὰ σπρώχνομαι βάναυσα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἶνε στὶς καλές τους, νὰ βγάζω τὰ ροῦχα μου σ' ἕνα ἐπιπλωμένο δωμάτιο ξενοδοχείου ποὺ δὲν ἔχει καθόλου φωτιά, νὰ ξανακατεβαίνω τὴ σκάλα του, ν' ἀρχίζω πάλι τὸν περίπατό μου μέσα στὴ βροχή, ὅλ' αὐτὰ εἶνε διασκεδάσεις ποὺ θὰ μποροῦσα εὐχαρίστως νὰ τὶς στερηθῶ. Στὴν ἀρχή, προπάντων, τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ σκληρό... Τὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ βγῶ ἔξω, μούχοταν νὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ νὰ τσακιστῶ στὸ δρόμο... Μὰ τί τὰ θέλετε; Ἔπρεπε νὰ φάω, δὲν εἶν' ἔτσι;... Καὶ σᾶς ρωτάω ἂν θὰ μποροῦσα νὰ βρῶ δουλειὰ ἄλλοῦ ἀπὸ τοὺς δρόμους; Ὅταν ξεπέφτει κανεὶς ὅπως ξέπεσα ἐγώ, δὲν μπορεῖ νὰ σηκωθῆ πειά... Ὁλοένα χάνεται καὶ πιὸ βαθειὰ μέσα στὴ λάσπη ποὺ τὸν ρουφάει... Τέλος, σιγὰ-σιγά, συνήθισα... Ὅλες ἡ δουλειὲς ἄλλωστε ἔχουν καὶ τὸ δυσάρεστο μέρος τους. Τώρα πειὰ συνήθισα στὴ δική μου... Ἂν μοῦδιναν εἰσοδήματα, ἂν μ' ἔβαζαν σ' ἕνα ἐπιπλωμένο σπίτι, ἂν δὲν ἤμουν πειὰ ὑποχρεωμένη νὰ κατεβαίνω στοὺς δρόμους, δὲν θἄξερα ἴσως πῶς νὰ περάσω τὸν καιρό μου. Θἄννοιωθα νὰ μοῦ λείπη κάτι, ἂν δὲν μουσκευόμουν πειὰ ἀπ' τὴ βροχή, ἂν δὲν λερωνόμουν ἀπ' τὴ λάσπη, ἂν δὲν δερνόμουν ἀπ' τὸν ἄνεμο, ἂν δὲν σπρωχνόμουν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους...

»Μὲ δυὸ λόγια, σᾶς λέω ὅτι πῆρα πειὰ τὴν ἀπόφασί μου κι' ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μένα!

»Ἀ! μόνο ἕνα πρᾶγμα δὲν μπορῶ νὰ τὸ συνηθίσω... Γιὰ νὰ μὲ προσέξουν οἱ διαβάτες, πρέπει νὰ τοὺς μιλάω, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἐ λοιπόν, κάθε φορὰ ποὺ μιλάω σὲ κάποιον τραβῶντας τὸν ἀπ' τὸ μπράτσο—τὰ λόγια ποὺ τοῦ λέω, τὰ ξέρετε βέβαια—νοιώθω ἕνα φριχτὸ σφίξιμο στὴν καρδιά μου, σὰν νὰ πρόκειται νὰ πεθάνω καὶ κάνω ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ κόσμου γιὰ νὰ μὴ χύσω ὅλα τὰ δάκρυα ποὺ κλείνει τὸ κορμί μου...

»Αὐτὸ δὲν τὸ παθαίνω γιὰ τὰ λόγια ποὺ λέω. Ὤ! ὄχι... Οὔτε καὶ γιὰ τὴ ντροπὴ ποὺ νοιώθω γι' αὐτὸ ποὺ κάνω—δὲν εἶμαι τόσο ἀνόητη, βέβαια—μὰ τὸ παθαίνω ἐξ αἰτίας τῆς φωνῆς μου ποὺ τὴν ἀκούω τὴ στιγμὴ ἐκείνη...

»Ὅταν ἔχω ἀνησυχήσει κολά, ὅταν ἔχω ἀποφασίσει ὅλη τὴν ἡμέρα ἡ φωνή μου τότε δὲν εἶνε βρεχνὴ καὶ στριγγή. Τὴν ἀκούω ἐπιτέλους πολὺ γλυκειά, πολὺ καθαρὴ ὅπως ἦταν ἄλλοτε, τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν παιδούλα, στὸ πατρικό μου σπίτι, στὴν ἐξοχή. Μὲ σκοτώνει αὐτὴ ἡ φωνή... Τὴν ἀναγνωρίζω... Μοῦ θυμίζει πράγματα ποὺ ἔλεγε ἄλλοτε.. Θυμᾶμαι τὸ σπίτι μας, τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέρα μου καὶ τὶς μικρὲς ἀδελφές μου ποὺ δὲν ἤρθαν αὐτὲς στὸ Παρίσι καὶ ποὺ παντρεύτηκαν στὴν πατρίδα... Μοῦ θυμίζει ἀκόμα τὰ ραντεβοῦ ποὺ ἔδινα πίσω ἀπ' τὸ φράχτη στὸ γυιὸ τοῦ σιδηροῦργοῦ, ἕνα ὄμορφο παλληκάρι ποὺ μ' ἔσφιγγε στὰ σιδερένια μπράτσα του καὶ μὲ φιλοῦσε δυνατὰ στὸ στόμα καὶ ποὺ μ' ἀγαποῦσε ὅπως τὸν ἀγαποῦσα κ' ἐγώ...

»Μοῦ ἔρχεται τρελλαθῶ, ὅταν λέω σὲ κανένα διαβάτη: «Δὲν ἔρχεσαι μαζύ μου, μικρούλη μου, μὲ τὴν ἴδια φωνὴ ποὺ ἔλεγα στὴ μητέρα μου: «Καλημέρα μαμά», μὲ τὴν ἴδια φωνὴ ποὺ ἔλεγα στὸν ἀγαπημένο μου ὅτι θὰ τὸν ἀγαπῶ αἰωνίως καὶ δὲν θὰ τὸν ἐγκαταλείψω ποτέ. Προσπαθῶ νὰ μιλάω σιγὰ-σιγὰ γιὰ νὰ μὴν ἀκούω τὴ φωνή μου ἢ νὰ σκάζω στὰ γέλια, καθὼς μιλάω... Μὰ αὐτὸ δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτε... Τὴν ἀναγνωρίζω πάντοτε τὴ φωνὴ παρελθόντος καὶ κρύβω τὸ κεφάλι μου ἀνάμεσα στὰ χέρια μου, δὲν λέω πειὰ λέξ', καὶ φεύγω μὲ τὸ φόβο μήπως ὁ διαβάτης στὸν ὁποῖο μίλησα μὲ παρακολούθησε, μήπως ὑποχρεωθῶ ν' ἀπαντήσω στὶς ἐρωτήσεις του...

Καὶ βγάζοντας ἕνα λυγμό, ἐνῶ τὰ μεγάλα της μάτια εἶχαν πλημμυρίσει δάκρυα, ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα τοῦ δρόμου σώπασε.

Ολόγυρά μας, δὲν πρόσεχε κανεὶς σ' αὐτὴ τὴν ἀπελπισιά. Χωρὶς ἄλλο ὅλοι νομίζανε πὼς ἦταν μεθυσμένη.

Κι' ἐκείνη ἐξακολούθησε:

— Νὰ γιατὶ πίνω ὅσο μπορῶ. Τὸ ἀψέντι κι' ἡ τζινέβρα βρσχνιάζουν τὴ φωνή. Ὅταν πιῶ, ἡ φωνή μου δὲν μοιάζει πειὰ μὲ τὴ φωνὴ ποὺ εἶχα ἄλλοτε... Καὶ πίνοντας ὅ,τι ξεραίνει καὶ καίει τὸ λαιμό, ἐλπίζω πὼς δὲν θ' ἀκούσω ποτὲ πειά, ὅταν τραβάω τοὺς ἄντρες ἀπ' τὸ μπράτσο στὸ δρόμο, τὴ γλυκειὰ φωνή, μὲ τὴν ὁποία ἔλεγα στὸν πρῶτο μου φίλο ὅτι τὸν ἀγαποῦσα...

— ——————

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ!

Ὁ **«Καπετὰν Βρυκόλακας»**, τὸ μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Ἄγγλου συγγραφέως Μπράμ Στόουκερ τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησε εἰς ἑκατομμύρια ἀντίτυπα ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἔγινε ἀνάρπαστο. Τὸ μυθιστόρημα ποὺ ἐσημείωσε τὴν μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὅλων τῶν μυθιστορημάτων ποὺ ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα, ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας», γιὰ νὰ εὐχαριστήση ὅλους τοὺς ἀναγνώστας καὶ τῶν δύο Περιοδικῶν ἀπεφάσισε νὰ τὸ προσφέρη μὲ 4 δελτία καὶ δραχμὰς 12 ἀντὶ τῶν 30 δραχμῶν ποὺ τιμᾶται.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας προσκομίζουν τὰ δελτία των καὶ λαμβάνουν τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις μας μποροῦν νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων καὶ ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καὶ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μὲ 12 δραχμάς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἡ κυρία Κουνούπαινα (στὰ μικρά της): Ἀκοῦστε μικρά μου: Ἂν καθήσετε ἥσυχα, θὰ σᾶς πάω ἀπόψε σ' ἕνα καταυλισμὸ γυμνιστῶν!...

***

ΜΗΔΕΝ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ὁ ὑπηρέτης: Νὰ μὲ συγχωρῆ ὁ κύριος... ἀλλὰ ἤρθα νὰ τοῦ ὑπενθυμίσω νὰ μοῦ δώση τὸν μισθό μου.

Ὁ κακοπληρωτὴς προϊστάμενος: Σὲ συγχωρῶ!...